

Universitätsbibliothek Wuppertal

Orationvm Marci Tvl. Ciceronis

Accesserunt breues animaduersiones ex doctissimorum hominum
commentariis, quibus ita loci permulti explicantur, vt vulgo receptæ
lectionis vbique ratio habeatur

Cicero, Marcus Tullius

Lvgdvni, 1586

In C. Crispum Sallustium Ciceroni falso ascripta responsio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-343

superasti, quem tandem locum in hac ciuitate obtines? quæ
tibi partes reipublicæ placent? quem amicum, quem inimi-
cum habes? cui insidias in ciuitate fecisti, ancillaris? quo in
re, cum de exilio tuo Dyrrachio rediisti, eum sequeris?
quos tyranos appellabas, eorum nunc potentiæ fauens? qui
ibi ante optimates uidebantur, eosdem nunc dementes, ac
furiosos uocas? Vatiniū causam agis? de Sextio male exi-
simas? Bibulum petulantissimis uerbis laedit? laudas Cæsa-
rem? quæ maxime odisti, ei maxime obsequeris? aliud stans,
aliud sedens de repub. sentis? his maledicis, illos odisti, le-
uissime transfuga, neq; in hac, neq; in illa parte fidēhabes.

IN C. CRISPVM

P. E.

SALLVSTIVM CICERONI

F ALSO A S C R I P T A

responso.

*A*demum magna uoluptas est, Crispus Sal-
lusti, æqualem, ac parem uerbis uitā agere:
neq; quicquam tam obsceneum dicere, cui
non ab initio pueritia omni genere facino-
ri atas tua respondeat, ut omnis oratio moribus cōsonet.
seq; enim, qui ita uiuit, ut tu, aliter, ac tu loqui potest: neq;
qui tam illoto sermone uititur, uita honestior est. Quo me
uertam, patres conscripti? unde initium sumam? maius
enim nibi dicendi onus imponitur, quo notior est uteisque
nostrum: quod aut si de mea uita, atq; aitibus huic conui-
ciatori respondero, inuidia gloriam consequatur: aut si
huius

buius facta, mores, omnem etatem nudauero, in idem uitium incidam procacitatis, quod huic obiicio. Id uos, si forte offendimini; iustius hinc, quam mihi succensere debetis, qui iniuum introduxit. ego dabo operam, ut & pro me minimo cum fastidio respondeam, & in hunc minime mentitus esse uidear. Scio me, P. C. respondendo non habere magnam expectationem, quod nullum uos sciatis nouum crimen in Sallustium audituros, sed omnia uetera recognituros, queis & mea, & uestra iam, & ipsius aures calent. Verum eo magis odisse debetis hominem, qui ne incipiens quidem peccare minimis rebus posuit rudimentum: sed ita ingressus est, ut neq; ab alio uinci possit, neq; ipse se omnino reliqua etate praterire. Itaq; nihil aliud studet, nisi ut latulementus suis cum quoquis volutari. Longe iero fallitur p. 272. opinione. non enim procacitate lingua uitae sordes eluntur: sed est quedam calumnia, quam uniusquisq; nostrum, testante animo suo, fert de eo, qui falsum crimen bonis obiectat. quod si uita istius memoriam uicerit, illam, P. C. non ex oratione eius, sed ex moribus spectare debetis. Iam dabo operam, quam maxime potero, ui breue id faciam. Neq; haec alteratio nostra uobis inutilis erit, P. C. Plerumque enim res publica priuatis crescit inimiciis: ubi nemo ciuis, qualis sit vir, potest latere. Primum igitur, quoniam omnium maiores Crispus Sallustius ad unum exemplum, & regulam querit: uelim mihi respondeat, nunquid iij quos protulit Scipiones, & Metellos, ante fuerint ullius aut opinionis, aut gloriae, quam eos res gestae sua, & uita innocentissime acta commendauit? quod si hoc fuit illis initium nominis, & dignitatis, cur non aequa de nobis existimetur, cuius & res gestae illustres, & uita est integrerrime acta? quasi iero tu sis ab illis viris, Sallusti, ortus, quod si esses, non

nonnullos iam tuæ turpitudinis pigeret. Ego meis maioribus uirtute mea præluxi: ut si prius noti non fuerint, à me accipiāt initium memoria suæ: tu tuis, uita quam turpiter egisti, magnas offusisti tenebras: ut, etiā si fuerint egregij cines, certe uenerint in oblivionem. Quare noli mihi antiquos uiros obiectare: satius est enim me meis rebus gestis florere, quā maiorū opinione nitī, & ita uiuere, ut ego sim posteris meis nobilitatis initium, & uirtutis exemplū. Neq; me cū iis cōferrē decet, patres conscripti, qui iā decesserūt, omniq; odio carēt, & inuidia, sed cum iis, qui mecum una in repub. uersati sunt. Sed si fuerim aut in honoribus petendis nimis ambitiuosus (non hāc dico popularē ambitionē, cuius me principem confiteor, sed illā pernicioſam contra leges, p. b. cuius primos ordines Sallustius duxit) aut in gerendis magistratibus, aut in vindicandis maleficiis tam seuerus, aut in tuenda republica tam uigilans, quam tu proscriptiōnem vocas: credo*, quod non omnes tui similes incolumes in hac urbe uixissent. At quanto meliore loco resp. staret, si tu par, ac similis scelestorum ciuium, una cum illis adnumeratus essem? An ego tunc falſo scripsi, CEDANT ARMATOGAE, qui togatus armatos, & pace bellum opprimit? An illud mentitus sum, Fortunatam natā, me condile, Romam, qui tantum intēstinum, bellum ac domēsticum urbis incendium extinxi? Neque te tui piget, homo lenissime, cum ex culpas, quæ in historiis gloria mihi ducis? An turpius est, P. C. scribentem mentiri, quam illum palam, hoc ordine dicentem? Nam quod etatēm increpuisti, tantum me abesse puto ab impudicitia, quantum tu abes à pudicitia. Sed quid ego de te plura querar? Quid enim mentiri turpe duces, qui mihi auijus eloquentiam ut uitium obūcere, cuius semper nocens egui.

eguisti patrocinio? An ullum existimas posse fieri ciuem egregium, qui nō his artibus, & disciplinis sit eruditus? an ulla alia putas esse rudimenta, & incunabula uirtutis, quibus animi ad gloriae cupiditatem aluntur? Sed minime mirum est, P.C. si homo, qui desidia, ac luxuria plenus sit, h.ac ut nona, atq; inuisitata miratur. Nam quod ista inuisitata rabie petulanter in uxorem, & in filiam meam inuisisti, quae facilius mulieres se à uiris abstinuerunt, quam tu uir à uiris: satis dñe, ac perite fecisti. Non enim me sperasti mutuam tibi gratiam relatum, ut uicissim tuos compellarem. Vnus enim satis es materiae habens: neq; qui lquam

p. 273. domi tua turpis es, quam tu. Multum uero te opinio fallit, qui mihi parare putasti inuidiam ex mea re familia ri, quae mihi multo minor est, quam habere dignus sim. At que utinam ne tanta quidē esset, quanta est, ut potius amici mei uiuerent, quam ego tristamentis eorum locupletior essem. Ego fugax, Crispe Sallusti: furori tribuni Pleb. cessi: utilius duxi quamvis fortunam unus experiri, quam universo populo Romano ciuilis esse diffusionis causa. qui, poste aquam ille suum annum in repub. perbacchatus est, omniaque, quae commouerat, pace, & otio resederunt: hoc ordine reuocante, atq; ipsa repub. manu trabente me, reuerti. qui mihi dies, si cum omni reliqua uita conferatur, animo quidem meo superet, cum uniuersi uos, populusque Rom. frequens aduentu meo gratulatus est. Tanti me fugacem, mercenarium patronum habuisse mauerant. Neque hercule mirum est, si ego semper iustas omniam amicitias existimau. Non enim uniuersitatem ancillatus sum, neque me addixi: sed, quantum quisque reipub. studuit, mihi tantū fuit aut amicus, aut inimicus. Ego nihil plus uolui ualere, quā pacē: multi priuatorum audacias nutrirerunt. ego nihil timui

timui, nisi leges: mulii arma sua timeri uoluerunt. ego nū-
quā uolui quidquam posse, nisi pro uobis: mulii ex uobis po-
tēta frēti, in uos suis uiribus abusisunt. Itaq; non est mirū,
si nullius amicitia uſus sum, qui non perpetuo reip. amicus
fuit. Neq; me pœnitet, si aut petenti Vatinio reo patrocinii
pollicitus sum, aut Sexij insolētiā am repressi, aut B. buli pa-
tētiā culpaui, aut virtutib; Cæsaris faui. hæ laudes e gregijs
ciuis, & unice sunt. Quæ si tu mibi ut uitia obijcis, teme-
ritas tua reprehendetur, non mea uitia culpabitur. Plura
dicerē, si apud alios mibi esset dicēdum, P. C. non apud uos,
quos ego habui omnium mearum affectionum monitores. Sed
ubi rerum testimonia adjunt, quid opus est uerbia? Nunc, p. b.
ut ad te reuerterat, Sallusti, patremq; tuum præterea: qui si
nūquam in uitā sua peccasit, tamen maiorem iniuriā reip.
facere non potuit, quam quod te talem filium genuit: neque
tu si qua in pueritia peccasti, exsequar, ne parētem tuum
accusare uidear, qui eo tempore summam tui potestatem
habui, sed qualē adolescentiam egeris. hac enim demon-
strata, facile intelligetur, quam petulanti pueritia tam im-
pudicus, & procax adoleueris. Posteaquam in mēs & gulæ
impudicissimi corporis quæstus sufficere nō potuit, & atas
tua iam ad ea patienda, quæ alteri facere collibuiisset, exo-
lemerat: cupiditatibus infinitis effrebaris, ut, quæ ipse
corpori tuo turpia non duxisses, in alijs experireris. Ita
non est facile reputare, P. C. utrum in honestioribus corpo-
ri partibus rem quæsierit, an miserit. Domū paternā, ui-
no pare, turpissime uenalem habui, uendidit. & cuiquam
dubium potest esse, quin mori coegerit eum, quo hic nōdum
mortuo, pro herede gesserit omnia? Neq; pudet eum a me
querere, quis in P. Crassi domo habitat, cum ipse responde-
re non queat, quis in ipsius habitat paterna domo. At her-
cule

cule lapsus etatis tirocinio, postea se correxit. non ita est. sed abiit in sodalitium sacrilegij Nigidani: hic ad iudicis subsellia attractus, extrema fortuna stetit, & ita discessit, ut non hic innocēs esse, sed iudices peierasse existimatetur. Primum honorem in quæstura adeptus, hunc locū, & ordinem deseruit de spectus, cuius aditus sibi quoq; folidissimo homini patuisset. Itaq; timens ne facinora sua clam uos essent, cum omnibus matribus familiarum opprobrio esset confessus est, uobis audientibus, adulteriū, neq; erubuit ora uestra. Vixeris, ut liber. Sallusti: egeris, quæ uolueris: satis sit unité tuorum scelerū cōscium esse: noli nobis languore, & soporem nimium exprobare. Sumus diligentes in tuenda pudicitia nostrarum uxorū, sed ita experrecti nō sumus, ut a te cauere possimus. Audacia tua uincit studia nostra. Ecquod hunc mouere possit, P. C. factum, ac dictum turpe, quæ nō puduit palam, uobis audientibus, adulterium cōfiteri? Quod si tibi nihil per me respondebere uoluissim, sed illud censorium elogium Appiū Claudi, & L. Pisonis integerrimorum uirorum, quo uisa est quisque eorum, pro lege palam uniuersis recitarem: nonne tibi uiderer aternas inuire maculas, quas reliqua uita tua elucere non possit? Neque post illum delectum senatus umquam te uidimus: nisi forte in eate casu a conieciisti, quo omnis sentina reip. confluxerat. At idē Sallustius, qui in pace ne senator quidē māserat, posteaquā respub. armis oppressa est, & idem uictores, qui exsules reduxit, in senatum post quæsturā est reductus, quæ honorem ita gessit, ut nihil in eo non uenale habuerit, cuius aliquis emptor fuerit. ita igitur egit, ut nihil non equum, ac uerum duxerit, quod ipsi facere collibuisse: neque aliter uexauit, ac debuit, si quis præde loco magistrum accepisset. Peracta quæstura, posteaquam magna pigno

pignora eis dederat, cum quibus similitudine uitæ se cō-
junxerat, unus tam ex illo grege uidebatur. Eius enim
patris erat exemplar Sallustius, quo tamquam in unam
noraginem cætus omnium uitiorum excederat. quidquid
impudicorum, cyllonum, paricidarum, sacrilegorum, debi-
torum fuit in urbe, municipijs, colonijs, Italia tota, sicut in
fretis subsederant, nominis perditæ, ac notissimæ, nulla in
parte castris apti, nisi licentia uitiorū, & cupiditate rerum
nouarū. At, posteaquam prator est factus, modeste se ges-
sit, & abstinenter. nonne ita prouinciam uastauit, ut nihil
neq; passi sint, neq; exspectarint grauius in bello socij no-
stri, quam experti sunt in pace, hoc Africam interiorem
obtinente? unde tantū hic exhaustus, quācum potuit aut fide
nominum traiici, aut in nauicis contrudi: tantum inquam,
P.C. exhaustus, quantum uoluit. Ne caussam diceret, sester-
tio duodecies cum Cesare paciscitur. Quod si quidpiam
eorum falsum est, hic palam refelle, unde tu, quā modo ne
paternam quidem domum retincre potueris, repente tam-
quam somnio beatus, hortos pretiosissimos, villam Tybur-
ti, C. Casaris reliquas possessiones paraueris. Neq; piguit
querere, cur ego P. Crassi domum emissem, cum tu ueteris
ille dominus sis, cuius paullo ante fuerat Cesar: modo,
inquam, patrimonio non comeſo, sed deuorato, quibus ra-
tionibus repente factus es tam affluens, & tam beatus?
nam quis te faceret heredem, quem ne amicū quidem suū
satis honestum quisquam sibi ducit, nisi similis, ac par tui?
At hercule egregia facta maiorum tuorum te extollunt:
quorum siue tu similis es, siue ille tui nihil ad omnium fec-
lus, ac nequitiam addi potest. Verum, ut opinor, honores
tui te faciunt insolentē. Tu, C. Sallusti, tantidem putas esse,
bis senatorem, & bis quaſtorem fieri, quanti bis consularē.

& bis triumphalem & Carere debet omni uitio, qui in alterum paratus est dicere: is demum maledicit, qui non potest uerum ab altero audire. Sed tu omnium mētarum affecta, omnis cubiculorū in prima etate pellex, & idē postea adulter, omnis ordinis turpitudo es, & civilis belli memoria. Quid enim grāius pati potuimus, quam quod te incolu-
mem in hoc ordine uideamus? Desine bonos petulantissima

P. 27 conseptari lingua: desine morbo procauitatis isto utidi scire unumquemque moribus tuis estimare. his moribus an. i. c. tibi facere non potes: uideris uelle inimicum habere. Finem dicendi, P. C. faciam, sape enim grāius uidi offendere animos auditorum eos, qui aliena flagitia aperte dixerunt, quam eos, qui commiserunt. Mihi quidem ratio habenda est, non quid Sallustius merito debeat audire, sed ut ea dicam, si qua ego honeste effari possum.

AD POPVLVM, ET
EQVITES ROM. ANTE-
QVAM IRET IN
exsilium
ORATIO.

Et hæc falso est Ciceroni adscripta.

Si quando inimicorum imperium propulsare, ac propellere cupisti, defendit nunc universum, qui, ne omnes concidaretis, ardore, que flammæ conflagraretis, mei capitis periculo non dubitavi prouidere. Nam, quem uirtutis gloria cum summa laude ad celum extulit, eundem inimicorum inuicta